РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

15 декември 2009 година *

По дело C-284/05

с предмет иск за установяване на неизпълнение на задължения, предявен на основание член 226 ЕО на 15 юли 2005 г.,

Европейска комисия, за която се явяват г-н G. Wilms и г-н P. Aalto, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,

срещу

Република Финландия, за която се явяват г-жа T. Pynnä и г-жа E. Bygglin както и г-н J. Heliskoski и г-жа A. Guimaraes-Purokoski, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник,

* Език на производството: фински.

подпомагана от:

Кралство Дания, за което се явява г-н J. Molde, в качеството на представител,

Федерална република Германия, за която се явяват г-н M. Lumma и г-н U. Forsthoff, в качеството на представители,

Република Гърция, за която се явяват г-жа E.-M. Mamouna и г-н K. Boskovits, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

Италианска република, за която се явяват г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-н G. De Bellis, avvocato dello Stato, със съдебен адрес в Люксембург,

Португалска република, за която се явява г-н L. Inez Fernandes, в качеството на представител,

Кралство Швеция, за което се явява г-жа A. Falk, в качеството на представител,

встъпили страни,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н A. Tizzano, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-н K. Lenaerts, г-н E. Levits и г-жа C. Toader, председатели на състави, г-н C. W. A. Timmermans, г-н A. Borg Barthet (докладчик), г-н M. Ilešič, г-н J. Malenovský и г-н U. Lõhmus, съдии,

генерален адвокат: г-н D. Ruiz-Jarabo Colomer,
секретар: г-жа C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 25 ноември 2008 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 10 февруари 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С исковата си молба Комисията на Европейските общности иска от Съда да установи, че Република Финландия не е изпълнила задълженията си по член 26 ЕО и член 20 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митнически кодекс на Общността“) и следователно задълженията си по Общата митническа тарифа, като освобождава от мита вноса на военна екипировка през периода 1998—2002 г., и не е изпълнила и задълженията си по членове 2 и 9—11 от Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 на Съвета от 29 май 1989 година за прилагане на Решение 88/376/ЕИО, Евратом относно системата на собствените ресурси на Общностите (ОВ L 155, стр. 1), изменен с Регламент

(Евратом, ЕО) № 1355/96 на Съвета от 8 юли 1996 година (ОВ L 175, стр. 3, наричан по-нататък „Регламент № 1552/89“), както и по същите членове от Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 на Съвета от 22 май 2000 година за прилагане на Решение 94/728/ЕО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите (ОВ L 130, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 184), като отказва да изчисли, да установи и да предостави на разположение на Комисията свързаните с тях собствени ресурси, както и като отказва да плати лихвите за забава, дължими поради непредоставянето на разположение на Комисията на посочените собствени ресурси.

Правна уредба

Общностна правна уредба

2 В член 2, параграф 1 от Решение 88/376/ЕИО, Евратом от 24 юни 1988 година относно системата на собствените ресурси на Общностите (ОВ L 185, стр. 24; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 1, стр. 62) и от Решение 94/728/ЕО, Евратом на Съвета от 31 октомври 1994 година относно системата за собствени ресурси на Европейските общности (ОВ L 293, стр. 9) се предвижда:

„Приходите от следното представляват собствени ресурси, постъпващи в бюджета на Общностите:

[…]

б) мита по [Общата] митническа тарифа и други мита, установени или които ще бъдат установени от институциите на Общностите по отношение на търговията със страни, които не са членки, и мита върху продуктите, обхванати от Договора за създаване на Европейската общност за въглища и стомана;

[…]“

3 Член 20 от Митническия кодекс на Общността гласи:

„1. Когато възниква митническо задължение законно дължимите [мита] се основават на Митническата тарифа на Европейските общности.

[…]

3. Митническата тарифа на Европейските общности включва:

а) Комбинираната номенклатура на стоки;

[…]

в) ставките и другите налози, които нормално се прилагат за стоки, включени в комбинираната номенклатура относно:

— митата, и

[…]

г) преференциалните тарифни мерки, предвидени в споразумения, които Общността е сключила с определени страни или групи страни и които предвиждат предоставянето на преференциално тарифно третиране;

д) преференциалните тарифни мерки, приети едностранно от Общността в полза на определени страни, групи страни или територии;

е) автономни мерки за суспендиране, които предвиждат намаляване или премахване на вносни [мита] за определени стоки;

ж) други тарифни мерки, предвидени в други общностни разпоредби.

[…]“

4 Член 217, параграф 1 от Митническия кодекс на Общността гласи:

„Размерът на вносните или износните [мита], който произтича от даденото митническо задължение, наричан по-долу „размер на [митата]“, трябва да бъде изчислен от митническите органи незабавно в момента, в който те разполагат с необходимите данни и да бъде вписан в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, което е вземане под отчет.

[…]“

5 Във връзка с предоставянето на разположение на Комисията на собствени ресурси на Общностите Съветът на Европейския съюз е приел Регламент № 1552/89, който е приложим през разглеждания в настоящото дело период до 30 май 2000 г. Считано от 31 май 2000 г., този регламент е заменен с Регламент № 1150/2000, който кодифицира Регламент № 1552/89, но не изменя неговото съдържание.

6 В член 2 от Регламент № 1552/89 се предвижда:

„1. За целите на прилагането на настоящия регламент правото на Общностите върху собствените ресурси, посочени в член 2, параграф 1, букви а) и б) от Решение 88/376/ЕИО, Евратом, се констатира веднага след като са изпълнени условията, предвидени в митническите регламенти за вписване на правото по сметките и след уведомяване на длъжника.

1 а. За дата на констатацията, посочена в параграф 1, се смята датата на вписване в счетоводните книги, предвидено в митническите регламенти.

[…]“ [неофициален превод]

7 В член 9, параграф 1 от този регламент се предвижда:

„Съгласно процедурата, определена в член 10, всяка държава членка кредитира собствените ресурси по сметката, открита на името на Комисията, към Министерството на финансите или към органа, определен от съответната държава членка.

Тази сметка е освободена от разноски.“ [неофициален превод]

8 Съгласно член 10, параграф 1 от посочения регламент:

„След приспадане на 10 % като разходи по събирането в съответствие с член 2, параграф 3 от Решение 88/376/ЕИО, Евратом, вписването на собствените ресурси, посочени в член 2, параграф 1, букви а) и б) от посоченото решение, се извършва най-късно на първия работен ден след 19-о число на втория месец, следващ месеца, през който правото е било констатирано, в съответствие с член 2 от настоящия регламент.

[…]“ [неофициален превод]

9 В член 11 от Регламент № 1552/89 се предвижда:

„Всяко забавяне на вписванията по сметката, посочена в член 9, параграф 1, е основание за плащането на лихва от съответната държава членка при лихвения процент, който се прилага на валутния пазар на държавата членка на датата на падежа за краткосрочните публични финансови операции, увеличен с два процентни пункта. Този процент се увеличава с 0,25 процентни пункта за всеки месец закъснение. Увеличеният лихвен процент се прилага за целия период на забавяне.“ [неофициален превод]

10 Съгласно член 22 от Регламент № 1150/2000:

„Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 се отменя.

Позоваванията на споменатия регламент се смятат за позовавания на настоящия регламент и следва да се четат съгласно таблицата на съответствията, посочена в част А от приложението.“

11 Така, като се изключи обстоятелството, че Регламенти № 1552/89 и № 1150/2000 препращат съответно към Решение 88/376 и Решение 94/728, членове 2 и 9—11 от тези два регламента по същество имат еднакво съдържание.

12 Ставката от 10 %, посочена в член 10, параграф 1 от Регламент № 1150/2000, е увеличена на 25 % с Решение 2000/597/ЕО, Евратом на Съвета от 29 септември 2000 година относно системата на собствените ресурси на Европейските общности (ОВ L 253, стр. 42; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 206).

13 В съображение 1 от посоченото решение се изтъква:

„Европейският съвет, свикан в Берлин на 24 и 25 март 1999 г., направи *inter alia* заключението, че системата за собствените ресурси на Общностите трябва да бъде справедлива, прозрачна, ефективна по отношение на разходите, проста и базирана на критерии, които най-добре изразяват възможностите за принос на всяка държава членка.“

14 Съображение 5 от Регламент (ЕО) № 150/2003 на Съвета от 21 януари 2003 година за суспендиране на вносните мита върху определено въоръжение и военна екипировка (ОВ L 25, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 15, стр. 71), приет въз основа на член 26 ЕО, гласи:

„За да се запази военната тайна на държавите членки, е необходимо да се предвидят специални административни процедури за суспендиране на митата. Изготвянето на декларация от компетентния орган на държавата членка, за която са предназначени въоръженията или военната екипировка, която може да служи и за митническа декларация съгласно разпоредбите на Митническия кодекс, представлява достатъчна гаранция, че необходимите условия са изпълнени. Декларацията следва да се изготви под формата на сертификат. Подходящо е да се уточни формата на сертификатите [и да се предвиди възможност за изготвяне] на декларациите по електронен път.“

15 В член 1 от този регламент се предвижда:

„Настоящият регламент определя условията за автономно суспендиране на вносните мита на определено въоръжение и военни съоръжения, внесени от трети страни от органите, отговорни за отбраната на държавите членки или от тяхно име.“

16 Член 3, параграф 2 от посочения регламент гласи:

„По причини, свързани с военната тайна и без да се взема предвид параграф 1, издаването на сертификата и вносът на стоките могат да бъдат предоставени на други органи, определени за тази цел от внасящата държава членка. В този случай компетентният орган, който издава сертификата, предоставя всяка година на митническите органи на своята държава членка, преди 31 януари и 31 юли, обобщаващ доклад за този внос. Отчетът е за период от шест месеца, непосредствено предхождащи месеца, в който се представя докладът. Той посочва броя и датата на издаване на сертификатите, датата на вноса и общата му стойност, както и брутното тегло на стоките, внесени със сертификатите."

17 Съгласно член 8 от Регламент № 150/2003 същият се прилага от 1 януари 2003 г.

Досъдебна процедура

18 През 2001 г. Комисията открива за пръв път срещу Република Финландия процедура, свързана с освобождаването от мита на вноса на оборудване, предназначено за военни цели. Тази процедура е прекратена през 2003 г., когато срещу посочената държава членка е открита процедурата, която е в основата на настоящия спор.

19 С писмо от 15 октомври 2003 г. Комисията уведомява официално Република Финландия да извърши необходимите изчисления, за да се определи размерът на собствените ресурси на Общността, неплатени поради освобождаването от мита на вноса на военна екипировка, що се отнася до бюджетните години 1998—2002,

да предостави тези ресурси на разположение на Комисията и да заплати лихвите за забава, дължими по силата на член 11 от Регламент № 1150/2000.

20 В отговора си от 11 декември 2003 г. Република Финландия изтъква, че поради своето специфично положение тя има основание да дерогира Общата митническа тарифа по силата на член 296, параграф 1, буква б) ЕО, когато вносът засяга екипировка, предназначена изключително за военни цели, за да защити основните интереси на своята сигурност.

21 След като се запознава с отговора на Република Финландия, на 7 юли 2004 г. Комисията издава мотивирано становище, с което отправя покана до тази държава членка да предприеме необходимите мерки, за да се съобрази с него в срок от два месеца, считано от получаването му. В своя отговор на това мотивирано становище от 2 септември 2004 г. посочената държава членка повтаря и уточнява вече изложените от нея съображения.

22 Предвид така предоставените от Република Финландия данни Комисията счита, че тази държава членка не се е съобразила с мотивираното становище, и предявява настоящия иск.

23 С определение от 13 септември 2007 г. председателят на Съда допуска Кралство Дания, Федерална република Германия, Република Гърция, Италианската република, Португалската република и Кралство Швеция да встъпят в подкрепа на исканията на Република Финландия.

По иска

Доводи на страните

24 Комисията изтъква, че Република Финландия погрешно се позовава на член 296 ЕО, за да обоснове отказа си да плати митата, съответстващи на разглеждания внос, тъй като тяхното събиране не застрашава основните интереси на сигурността на тази държава членка.

25 Според Комисията е неправилен доводът на Република Финландия, че на Комисията не може да се изпрати информация относно вноса на военна екипировка и следователно относно сигурността на тази държава членка, поради което Република Финландия не била длъжна да плаща на Комисията разглежданите мита.

26 Комисията счита, че мерките, с които се установяват дерогации или изключения, по-конкретно като член 296 ЕО, трябва да се тълкуват стриктно. Така съответната държава членка, която иска да се приложи този член, трябвало да докаже, че изпълнява всички предвидени в него условия, когато възнамерява да дерогира член 20 от Митническия кодекс на Общността, в който бил залегнал определеният в член 26 ЕО общ принцип на събиране на митата.

27 Според Комисията също така единствено обстоятелството, че продукти се намират в установения с Решение 255/58 на Съвета от 15 април 1958 г. списък, определящ продуктите, спрямо които може да се прилага член 296, параграф 1, буква б) ЕО, само по себе си не било достатъчно, за да е приложима тази разпоредба, тъй като за да се приложи тя, трябвало да са изпълнени всички посочени в нея условия.

28 Ето защо Комисията поддържа, че Република Финландия следва да представи конкретни и подробни доказателства, че събирането на мита за разглеждания в настоящото дело внос застрашава основните интереси на сигурността на тази държава членка.

29 В това отношение Комисията счита, че не е получила подробен отговор, който да доказва, доколкото е възможно въз основа на точни цифри, че ако Република Финландия събираше предвидените от общностното митническо законодателство мита за въпросния внос, тя нямаше да бъде в състояние да защити в достатъчна степен основните интереси на своята сигурност. Не представляват такова доказателство нито доводите, свързани с клаузите за поверителност в международните споразумения, нито доводите на тази държава членка, според които военната тайна е пречка да се приложи общностното митническо законодателство.

30 Комисията твърди, че никога не е изисквала да бъдат нарушавани клаузите за поверителност. Искала единствено въпросните мита да бъдат събрани и предоставени на нейно разположение. Тя счита, че в съответствие с общностната правна уредба производството по налагане на мита е в състояние да гарантира поверителността на обработваните данни. Освен това Република Финландия била длъжна да следи за спазването на задължението на поверителност и не можела да се позовава на това, че интересите на нейната сигурност са изложени на опасност, изтъквайки, че собствените ѝ митнически органи не спазвали правилата на Митническия кодекс на Общността в тази област.

31 Комисията отбелязва също, че нито една от държавите членки, които са се съобразили с общностното митническо законодателство, не се е оплакала от начина, по който общностните институции са обработили информацията, свързана със събирането на мита върху вноса на военна екипировка и с плащането на съответните ресурси на Общността.

32 Комисията подчертава, че несъбирането на въпросните мита от Република Финландия създава неравнопоставеност между държавите членки от гледна точка на съответния им принос за бюджета на Общността.

33 Република Финландия изтъква, че по силата на член 296, параграф 1, буква б) ЕО държавите членки разполагат с широко право на преценка относно мерките, които предприемат, за да защитят основните интереси на тяхната сигурност, и които са свързани със стоките, за които се прилагат разпоредбите на споменатия параграф 1, буква б). Така тази разпоредба им дава възможност да дерогират член 26 ЕО и Митническия кодекс на Общността при внос на екипировка, предназначена изключително за военни цели, за да защитят основните интереси на своята сигурност, като се има предвид специфичното положение на съответната държава членка.

34 Република Финландия счита, че приложното поле на член 296 ЕО е с общ характер и не се ограничава само до определени разпоредби от Договора. Ето защо той позволява да се дерогира прилагането на член 26 ЕО, който представлява разпоредба, чието предназначение е да служи като правно основание на общностния законодател при приемането на митническа правна уредба.

35 Република Финландия изтъква, че тя трябва да прецени дали мерките са необходими за защитата на основните интереси на нейната сигурност и счита, че за да може Съдът да контролира дали съответната държава членка не злоупотребява с правата си, тази държава трябва да уточни основните интереси на своята сигурност, на които се позовава, и да докаже, че е предприела въпросните мерки с убеждението, че те са необходими, за да се гарантират тези интереси.

36 Република Финландия твърди, че не би могла да спази общностната митническа процедура по вноса на въпросното оборудване за отбранителни цели, без да рискува основни сведения за нейната сигурност да достигнат до знанието на трета страна. Република Финландия добавя, че за да защити сигурността на снабдяването с високотехнологично оборудване, тя трябва да спазва съвсем

стриктно споразуменията за поверителност с държавите, които продават това оборудване, сключени преди присъединяването ѝ към Европейския съюз.

37 Що се отнася по-конкретно до плащането на мита, Република Финландия счита, че необходимостта от позоваване на член 296 ЕО при внос на военна екипировка зависи основно от това дали съответната държава членка разполага с военна промишленост с определено значение, от естеството на оборудването за отбранителни цели, което трябва да се внася, и от степента, в която тази държава членка е зависима от вноса. Всъщност засегнатата държава членка трябва да следи за спазването на основните интереси на своята сигурност и да определя кои разпоредби от Договора е длъжна да дерогира въз основа на член 296 ЕО.

38 Република Финландия подчертава, че списъкът с военна екипировка, който освобождава от мита, по същество не е по-обширен от списъка, посочен в член 296, параграф 2 ЕО. Тя добавя, че въз основа на Регламент № 150/2003 от 1 януари 2003 г. събирането на мита за внос на такава екипировка също е изключено. След тази дата интересите на Република Финландия, що се отнася до внасяното оборудване за отбранителни цели, са защитени от разпоредбите на този регламент. При все това същата необходимост съществува за внесените преди това стоки. Република Финландия подчертава, че нейните интереси в областта на внасяното оборудване за отбранителни цели са едни и същи както през декември 2002 г., така и през януари 2003 г.

39 Според Република Финландия обстоятелството, че дадена държава членка е освободила военното оборудване от вносни мита въз основа на член 296 ЕО, не нарушава непременно принципа на стабилно финансово управление, който изисква справедливо разпределяне на бюджетната тежест между държавите членки.

40 Република Финландия също така е на мнение, че член 307 ЕО не се прилага в конкретния случай, тъй като е действала в съответствие с общностното право, и по-специално с член 296 ЕО. В отговор на Комисията и при условията на субсидиарност тази държава членка все пак поддържа, че клаузите за поверителност, съдържащи се в международните договори, сключени преди

нейното присъединяване към Европейския съюз, но изпълнявани отчасти след това присъединяване, не могат да бъдат оспорени или подложени на повторно обсъждане поради риска да се изложи на опасност самото им изпълнение и следователно нейната сигурност.

41 При условията на субсидиарност, що се отнася до плащането на евентуални лихви за забава, Република Финландия иска те да се дължат едва от датата на обявяването на настоящото решение, предвид особено голямата продължителност на процедурата и отказа на Комисията да започне преговори за плащане под условие.

Съображения на Съда

42 Митническият кодекс на Общността предвижда, че вносът от трети държави на стоки за военна употреба като разглежданите се облага с мита. В общностното митническо законодателство няма никаква разпоредба, която да предвижда за периода на спорния внос, т.е. от 1 януари 1998 г. до 31 декември 2002 г., специално освобождаване от мита върху вноса на този вид стоки. Следователно за този период няма и изрично освобождаване от задължението да се плащат дължимите мита на компетентните органи, евентуално заедно с лихвите за забава.

43 Освен това от приемането на Регламент № 150/2003, в който се предвижда суспендиране от 1 януари 2003 г. на митата за определено въоръжение и военна

екипировка, може да се направи извод, че общностният законодател изхожда от предположението, че преди тази дата е съществувало задължение за плащане на посочените мита.

44 Република Финландия в нито един момент не отрича, че спорният внос е извършван през разглеждания период. Тази държава членка се ограничава да оспорва правото на Общността върху разглежданите собствени ресурси, като твърди, че по силата на член 296 ЕО задължението да се плащат мита за внесеното от трети държави въоръжение сериозно накърнява основните интереси на нейната сигурност.

45 Съгласно постоянната практика на Съда въпреки че държавите членки са тези, които би трябвало да вземат подходящите мерки, за да гарантират вътрешната и външната си сигурност, от това все пак не следва, че тези мерки изобщо не попадат в приложното поле на общностното право (вж. Решение от 26 октомври 1999 г. по дело Sirdar, C-273/97, Recueil, стр. I-7403, точка 15 и Решение от 11 януари 2000 г. по дело Kreil, C-285/98, Recueil, стр. I-69, точка 15). Всъщност както Съдът вече е установил, Договорът предвижда изрични дерогации, приложими в случаите, когато е възможно да бъде застрашена обществената сигурност, само в членове 30 ЕО, 39 ЕО, 46 ЕО, 58 ЕО, 64 ЕО, 296 ЕО и 297 ЕО, които се отнасят до ясно отграничени изключителни хипотези. От това не би могло да се направи изводът за съществуване на обща резерва, вътрешноприсъща на Договора, която изключва от приложното поле на общностното право всяка мярка, взета с оглед на обществената сигурност. Ако се признае съществуването на такава резерва извън конкретните условия в разпоредбите на Договора, биха били засегнати задължителният характер и еднаквото прилагане на общностното право (вж. Решение от 11 март 2003 г. по дело Dory, C-186/01, Recueil, стр. I-2479, точка 31 и цитираната съдебна практика).

46 Освен това както следва от постоянната практика относно дерогациите на основните свободи (вж. по-специално Решение от 31 януари 2006 г. по дело Комисия/Испания, C-503/03, Recueil, стр. I-1097, точка 45, Решение от 18 юли 2007 г. по дело Комисия/Германия, C-490/04, Сборник, стр. I-6095, точка 86

и Решение от 11 септември 2008 г. по дело Комисия/Германия, C-141/07, Сборник, стр. I-6935, точка 50), предвидените в членове 296 ЕО и 297 ЕО дерогации трябва да бъдат тълкувани стриктно.

47 Що се отнася по-конкретно до член 296 ЕО, следва да се отбележи, че макар в този член да се посочват мерките, които дадена държава членка може да счита за необходими за защита на основните интереси на нейната сигурност, или сведенията, чието разкриване според нея противоречи на интересите ѝ, той все пак не може да се тълкува в смисъл, че предоставя на държавите членки правомощието да дерогират разпоредбите на Договора, позовавайки се единствено на споменатите интереси.

48 Освен това, в областта на данъка върху добавената стойност, в Решение от 16 септември 1999 г. по дело Комисия/Испания (C-414/97, Recueil, стр. I-5585) Съдът е установил наличието на неизпълнение на задължения, тъй като Кралство Испания не доказва, че предвиденото в испанския закон освобождаване от споменатия данък върху вноса и придобиването на въоръжение, муниции и материали изключително за военна употреба е обосновано съгласно член 296, параграф 1, буква б) ЕО от необходимостта да се защитят основните интереси на сигурността на тази държава членка.

49 Ето защо държавата членка, която иска да се ползва от действието на член 296 ЕО, е длъжна да докаже необходимостта да направи предвидената в този член дерогация, за да защити основните интереси на своята сигурност.

50 С оглед на тези съображения не може да се допусне държава членка да изтъква по-високите разходи за военно оборудване поради прилагането на мита за вноса на такова оборудване от трети държави, за да иска освобождаване — в ущърб на

другите държави членки, които от своя страна начисляват и плащат свързаните с подобен внос мита — от задълженията, които ѝ налага финансовата солидарност по отношение на бюджета на Общността.

51 Що се отнася до довода, че общностните митнически процедури не можели да гарантират сигурността на Република Финландия, предвид изискванията за поверителност, съдържащи се в сключените с държавите износители споразумения, следва да се подчертае, както правилно отбелязва Комисията, че прилагането на общностния митнически режим включва участието на общностни и национални служители, които, ако е необходимо, имат задължение за поверителност, при обработка на чувствителни данни, с което може да се защитят основните интереси на сигурността на държавите членки.

52 Освен това в декларациите, които държавите членки трябва периодично да попълват и изпращат на Комисията, не е необходимо да се постига такава степен на точност, която да доведе до накърняване на интересите на посочените държави по отношение както на сигурността, така и на поверителността.

53 При това положение и в съответствие с член 10 ЕО, свързан със задължението на държавите членки да улесняват осъществяването на задачата на Комисията, която се състои в това да гарантира спазването на Договора, те са длъжни да предоставят на разположение на тази институция документите, необходими за да се провери дали собствените ресурси на Общността са редовно прехвърлени. Както изтъква генералният адвокат в точка 168 от своето заключение, това задължение обаче не е пречка за възможността в отделни случаи и по изключение въз основа на член 296 ЕО държавите членки или да ограничат изпращаната информация до някои части от документ, или изцяло да откажат да я предоставят.

54 С оглед на предходните съображения Република Финландия не е доказала, че са изпълнени необходимите условия за прилагането на член 296 ЕО.

55 Относно искането на Република Финландия действието на настоящото решение, що се отнася до задължението за плащане на лихви за забава, да се ограничи до периода след обявяването на това решение, следва да се отбележи, че това искане е мотивирано от особено голямата продължителност на процедурата и от отказа на Комисията да започне преговори за плащане под условие.

56 В това отношение следва да се припомни, че Съдът може да ограничи възможността всяко заинтересовано лице да се позовава на разтълкувана от него разпоредба, за да постави под въпрос добросъвестно установени правоотношения, само по изключение, въз основа на общия принцип на правната сигурност, присъщ на общностния правен ред (вж. по-специално Решение от 23 май 2000 г. по дело Buchner и др., C-104/98, Recueil, стр. I-3625, точка 39).

57 Всъщност Съдът е прибягвал до това разрешение само при точно определени обстоятелства, когато съществува риск от тежки икономически последици, дължащи се преди всичко на големия брой правоотношения, установени добросъвестно въз основа на считаната за валидно действаща правна уредба, и когато изглежда, че лицата и националните власти са подтикнати към поведение, което не съответства на общностната правна уредба поради обективна и значителна несигурност, що се отнася до приложното поле на общностните разпоредби — несигурност, за която евентуално е допринесло поведението, възприето от други държави членки, или това на Комисията (Решение от 12 септември 2000 г. по дело Комисия/Обединено кралство, C-359/97, Recueil, стр. I-6355, точка 91).

58 Дори да се допусне, че съдебните решения, постановени на основание член 226 ЕО, имат същото действие като това на съдебните решения, постановени на основание член 234 ЕО, и че следователно съображения, свързани с правната сигурност, по изключение биха могли да наложат ограничаване във времето на тяхното действие (вж. Решение от 7 юни 2007 г. по дело Комисия/Гърция, C-178/05, Сборник, стр. I-4185, точка 67, Решение от 12 февруари 2009 г. по дело

Комисия/Полша, C-475/07, точка 61 и Решение от 26 март 2009 г. по дело Комисия/Гърция, C-559/07, точка 78), достатъчно е да се отбележи, че в писменото си становище или в съдебното заседание Република Финландия изобщо не се е опитала да докаже, че съществува риск от тежки икономически последици.

59 Следователно искането на Република Финландия за ограничаване на действието на настоящото съдебно решение във времето трябва да се отхвърли.

60 От гореизложеното следва, че Република Финландия не е изпълнила задълженията си по член 26 ЕО, по член 20 от Митнически кодекс на Общността и следователно задълженията си по Общата митническа тарифа, като освобождава от мита вноса на военна екипировка през през периода 1998—2002 г., и не е изпълнила и задълженията си по членове 2 и 9—11 от Регламент № 1552/89, както и по същите членове от Регламент № 1150/2000, като отказва да изчисли, да констатира и да предостави на разположение на Комисията свързаните с тях собствени ресурси, както и като отказва да плати лихвите за забава, дължими поради липсата на предоставяне на разположение на Комисията на посочените собствени ресурси.

По съдебните разноски

61 По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

След като Комисията е направила искане за осъждането на Република Финландия и последната е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

62 Съгласно параграф 4, първа алинея от същия член Кралство Дания, Федерална република Германия, Република Гърция, Италианската република, Португалската република и Кралство Швеция, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

1) Република Финландия не е изпълнила задълженията си по член 26 ЕО, по член 20 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността и следователно задълженията си по Общата митническа тарифа, като освобождава от мита вноса на военна екипировка през периода 1998—2002 г., и не е изпълнила и задълженията си по членове 2 и 9—11 от Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 на Съвета от 29 май 1989 година за прилагане на Решение 88/376/ЕИО, Евратом относно системата на собствените ресурси на Общностите, изменен с Регламент (Евратом, ЕО) № 1355/96 на Съвета от 8 юли 1996 година, както и по същите членове от Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 на Съвета от 22 май 2000 година за прилагане на Решение 94/728/ЕО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите, като отказва да изчисли, да установи и да предостави на разположение на Комисията на Европейските общности свързаните с тях собствени ресурси, както и като отказва да плати лихвите за забава, дължими поради непредоставяне на разположение на Комисията на Европейските общности на посочените собствени ресурси.

2) Осъжда Република Финландия да заплати съдебните разноски.

3) Кралство Дания, Федерална република Германия, Република Гърция, Италианската република, Португалската република и Кралство Швеция понасят направените от тях съдебни разноски.

Подписи